

Boze opzet

Kate Charles

Boze opzet

roman

LIBRION | SLIEDRECHT

Nartex Crimeboeken

Misdaad op of rond het kerkelijk erf

In de Nartex-reeks verschijnen detective romans en thrillers die zich afspelen op of rond het kerkelijk erf, met een speurder die meestal actief betrokken is bij het kerkelijk en/of maatschappelijk werk. (De nartex is het voorportaal van een basiliek.)

NUR 332

ISBN 978-90-5290-027-8

Nederlandse editie © 2011 Librion
Postbus 217, 3360 AE Sliedrecht, tel. 0184-410224
Librion is een imprint van Merweboek

www.librion.nl

Originally published in English by Allison & Busby Ltd, London
under the title *Evil intent*
Copyright © 2005 by Kate Charles

Vertaald uit het Engels door: Gerdien Beelen

Omslagillustratie: Aandbphotos Dreamstime
Foto Nartex reeks: Pixelio

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Noot vooraf van de uitgever:

Dit boek speelt zich af in en rondom de Anglicaanse Kerk. Kort door de bocht geformuleerd is dat een kerkafdeling met een rooms-katholieke organisatie rond een reformatorische inhoud. In deze kerk kunnen termen als 'dominee' of 'predikant' (*vicar*) gebruikt worden naast 'priester' en is de dominee bijvoorbeeld ook voorganger in een eucharistieviering. Voor Nederlandse lezers kan dat wellicht verwarrend overkomen, maar er zijn helaas geen goede woorden beschikbaar die laten samenvallen wat wij hier te lande reserveren voor afzonderlijke kerkgenootschappen.

*Voor drie fantastische, wijze vrouwen:
Jacquie Birdseye, Joan Crossley en Christina Rees*

PROLOOG

De priester droeg geen boordje. Hij was informeel gekleed, in een overhemd met open kraag, en viel niet op tussen de andere mannen in het vertrek.

Hij was hier niet toevallig of per ongeluk terechtgekomen. Zo'n gelegenheid was het niet: je moest weten dat het bestond. Hoewel het midden in Soho lag, was het alleen toegankelijk via een steegje en een trap. Er was geen bord dat wees op de aanwezigheid ervan, en geen harde muziek die tot op straat te horen was om passanten te lokken die op zoek waren naar vertier. Het was allemaal veel discreter. Een eenzame pianist in de hoek zorgde voor de muziek. Mannen kwamen hier om verschillende redenen, en de meeste daarvan waren nu niet direct geschikt om aan de grote klok te hangen.

Het was een broeierige dag geweest in Londen, en in de halfduistere, vensterloze ruimte was het warm en benauwd. Het stonk er naar rook, alcohol, zweet en testosteron. Bovendien was het druk; veel tafeltjes waren bezet en de mensen die rond de bar stonden te dringen, genereerden nog meer warmte.

Het overhemd van de priester plakte aan zijn rug, niet alleen van de hitte maar ook van de zenuwen. Uit voorzorg koos hij een tafeltje vlak bij de piano, waar het gepingel van de toetsen elk gesprek zou overstemmen. Hoewel hij niet verwachtte dat hij afgeluisterd werd, was het soms het beste om geen risico te nemen.

Al snel voegde zich een jonge man bij hem aan tafel – eigenlijk nog maar een jongen. Ze spraken ernstig met elkaar. De een voerde voornamelijk het woord; de ander luisterde aandachtig, af en toe instemmend of in elk geval begrijpend knikkend.

Er verscheen een uitpuilende envelop tussen hen in op tafel.

‘Snap je het?’

‘Ja.’

‘De helft nu, de andere helft straks.’

‘Ik snap het.’

Een vinger duwde de envelop een paar centimeter naar de andere kant van de tafel.

‘Wil je het niet tellen?’

‘Ik vertrouw je.’

De envelop werd dubbelgevouwen en in een zak gestoken. De priester vertrok; de jongen vertrok.

De vingers van de pianist vlogen over de toetsen. Hij had hier al zoveel van dit soort transacties gezien. Hij haalde zijn schouders op en zette het uit zijn hoofd.

I

Op de middag van haar eerste officiële zondag als hulppriester van de kerk van All Saints in de Londense wijk Paddington was moord het laatste waar Callie Anson aan dacht.

In plaats daarvan had ze hoofdpijn van haar pogingen alle mensen die ze had ontmoet te onthouden: hun namen, hun gezichten, hun gedrag. Al met al had ze een hartelijk welkom gekregen. Degenen die ertegen waren dat ze een vrouwelijke hulppriester kregen – en ze wist dat er een handjevol mensen in de gemeente was die er zo over dachten – waren vermoedelijk weggebleven. En er waren een paar stekelige opmerkingen geweest, in de trant van: ‘Ik had nooit gedacht dat ik de dag nog zou meemaken dat er een vrouw bij het altaar staat.’

Maar de meeste mensen waren heel aardig geweest. Oude dames hadden haar begroet met tranen in de ogen, en wensten haar veel geluk. Jonge mannen hadden haar hand gegrepen en verklaard dat het weleens tijd werd.

En de predikant, de eerwaarde Brian Stanford...

Brian, hij had erop gestaan dat ze hem zo noemde, was de vriendelijkheid zelve geweest. ‘Kom vanavond eten,’ had hij gezegd. ‘Doe het vanmiddag rustig aan en kom vanavond bij ons. Het is tijd om elkaar te leren kennen. Ja toch, Jane?’ Op dat moment had hij zich omgedraaid naar zijn vrouw om zijn woorden bevestigd te krijgen.

Ze had geknikt; ze had zelfs geglimlacht, maar ze had haar ogen heel iets samengeknepen. Callie, een vrouw die dat soort dingen opmerkte, had zichzelf voorgehouden dat het te verwachten was. Het was immers algemeen bekend dat vrouwen het niet altijd leuk vonden als hun goedbedoelende echtgenoten op het laatste moment met gasten kwamen aanzetten, en dat gold net zo goed voor de echtgenotes van geestelijken.

‘Als het niet uitkomt...’ had Callie tegen Jane Stanford gezegd.

Maar Brian had namens hen beiden geantwoord. ‘O, natuurlijk komt het wel uit. Kom na de Evensong maar naar de pastorie. Jane flanst wel iets in elkaar.’

Uiteindelijk had Callie het gastvrije aanbod natuurlijk aangenomen. Ze had niet echt iets beters te doen, hield ze zichzelf voor. Niemand om voor te koken en niets bijzonders op tv.

Maar eigenlijk zou ze verder moeten gaan met uitpakken. Callie zat op de bank en keek naar de houten kisten die langs de muur stonden opgestapeld. Ze had een week gehad om uit te pakken, tussen haar wijding en haar eerste werkdag in. En wat had ze gedaan? Ze was drie dagen naar Venetië geweest, de kisten in het verder lege appartement achterlatend. Na haar thuiskomst was ze erin geslaagd de keuken op orde te krijgen, evenals de slaapkamer en de badkamer, zodat ze kon eten, slapen en zich wassen. Maar de lege boekenplanken gaapten haar aan, in stil verwijt aan haar laksheid, en de kisten versterkten haar schuldgevoel. Ze was van nature een geordend persoon; leven in een chaos vond ze deprimerend. Zuchtend kwam Callie van de bank af en deed de dichtstbijzijnde kist open.

Boeken. Ze zou ze hier in de woonkamer neerzetten, op de ingebouwde boekenplanken, en de theologieboeken zouden naar het kleine slaapkamertje gaan dat diende als haar studeerkamer.

Haar nieuwe appartement was niet groot, maar Callie dacht dat het prima was voor haar, als ze eenmaal alles naar tevredenheid had ingericht. Het was bijna letterlijk ‘wonen boven de winkel’: het appartement lag op de eerste verdieping van het bijgebouw van de kerk. De afmetingen waren aangenaam. De kamers hadden hoge plafonds en in de zitkamer was een prachtige, originele victoriaanse open haard, met aan weerszijden boekenkasten. De keuken was nogal ouderwets en moest nodig gerenoveerd worden, maar Callie dacht dat ze daar wel mee kon leven.

Ze maakte drie kisten leeg en zette de boeken netjes op alfa-

betische volgorde. Toen vond ze dat het tijd was voor een pauze. Ze ging naar de keuken en zette de waterkoker aan.

De deurbel zoemde.

Callie verwachtte niemand. Ze ging naar de deur en opende hem op een kiertje. Haar jongere broer stond op de overloop, half verscholen achter een enorme bos bloemen.

‘Peter!’ Met een opgetogen glimlach deed ze de deur verder open.

‘Mag ik niet naar binnen?’

‘Natuurlijk! Ik heb net water opgezet.’

‘Dat klinkt als muziek in mijn oren. Dan moet je hebben geweten dat ik zou komen.’ Hij overhandigde haar met een zwiegrig gebaar de bloemen. ‘Hier, zus. Voor je nieuwe huis.’

‘Peter, wat lief.’ Ze aarzelde even terwijl ze de bloemen aannam. ‘Eens kijken of ik nog weet waar ik de vazen heb gelaten.’

Hij volgde haar het appartement in, ondertussen met onverholen nieuwsgierigheid rondkijkend. ‘Dus hier hebben ze je weggestopt. Niet slecht, toch?’

‘Sorry. Ik heb nog niet alles uitgepakt.’ Callie wees op de kisten terwijl ze door de woonkamer naar de keuken liepen.

Peter Anson lachte. ‘Ik ben drie jaar geleden verhuisd, en ik heb nog steeds niet alles uitgepakt. Om het zachtjes uit te drukken.’

‘Dat was me al opgevallen.’ Volgens Callie had haar broer wanorde tot een kunstvorm verheven. Zijn pakkisten waren onderdeel van de inrichting van zijn appartement geworden, en vervingen grotendeels het meubilair.

‘De keuken is wel een beetje klein,’ merkte Peter op. ‘En die kastjes zitten er vast al sinds 1950 in, of niet?’

Callie deed het gootsteenkastje open en vond een grote vaas, die ze onder de kraan vol liet lopen. ‘Dat is waar. Maar wacht maar tot je de badkamer ziet. Ze hebben het victoriaanse bad op klauwpootjes erin laten zitten, maar wel een gloednieuwe powerdouche laten installeren. Perfect voor een drukke hulp-priester.’

Peter, die in het dichtstbijzijnde kastje aan het rommelen

was op zoek naar de koektrommel, draaide zich om en keek haar aan. ‘Ik kan het nog steeds niet geloven,’ zei hij. ‘Mijn zus – hulp priester.’

‘Nou, het is echt waar.’

‘Wat zeggen ze dan tegen je?’ vroeg hij. ‘Ze noemen je neem ik aan geen “Father”, toch? Of “Moeder”?’

Callie lachte terwijl ze een schaar uit een la pakte en de uiteinden van de bloemstelen begon af te knippen. ‘Goeie vraag. Om eerlijk te zijn denk ik dat ze niet weten hoe ze me moeten noemen. Ze hebben hier nog nooit een vrouwelijke hulp priester gehad. Ik heb tegen iedereen gezegd dat ze me maar gewoon “Callie” moeten noemen. Sommigen leken zich daar ongemakkelijk bij te voelen. Heb jij nog een goed idee?’

‘Ik zal erover nadenken.’

Terwijl Callie de bloemen schikte, maakte Peter zich nuttig door thee te zetten en het dienblad naar de woonkamer te brengen. Hij zette het op een van die handige houten kisten; Callie liep achter hem aan en zette de vaas met bloemen op de grond voor de open haard.

‘Heel erg bedankt voor de bloemen,’ zei ze. ‘Ze vrolijken de kamer echt op, vind je niet?’

Peter keek keurend naar haar handwerk en knikte. ‘Mooie open haard. Werkt hij echt?’

Callie haalde haar schouders op. ‘Ik denk het niet. Ik heb nog niet de kans gehad om hem uit te proberen.’

‘Dat zal ’s winters wel heel gezellig zijn. Als je in ieder geval de juiste persoon hebt om tegenaan te kruipen...’

Ze onderbrak hem, zich ervan bewust dat haar stem scherper klonk dan ze bedoelde. ‘Peter, niet doen.’

‘Sorry, zusje.’ Hij keek berouwvol. ‘Ik dacht dat hoe-heet-hij-ook-alweer inmiddels wel tot bezinning was gekomen.’

‘Je weet heel goed dat hij Adam heet. En nee, hij is niet van gedachten veranderd. Ik heb hem niet meer gezien sinds... nou ja, sinds de wijding.’ De toon van haar stem, beheerst en koel, was een waarschuwing dat hij het onderwerp moest laten rusten.

‘Sorry,’ zei Peter nog eens; hij begreep haar hint. Ze ging op de bank zitten en schonk thee in. Hij stak zijn hand uit en pakte zijn mok aan, terwijl hij met zijn andere hand een koekje pakte. ‘Heb je mama onlangs nog gezien?’

Callie trok een gezicht. ‘Ja, ik ben een paar dagen geleden langs geweest. Om haar iets te geven dat ik voor haar in Venetië had gekocht.’

‘Laat me raden. Ze vond het niet mooi.’

Ze lachte schamper. ‘Ach, ik had het moeten weten. Ik had een poesje meegebracht voor haar verzameling – van glas, uit Murano. Ze zei dat ik had moeten onthouden dat ze *stenen* poezen verzamelt, geen *glazen*.’

‘Ja, dat is mama.’ Peter trok zijn wenkbrauwen op en zuchtte.

Callie voelde haar schouders verstrakken. Ze dwong zichzelf om te ontspannen en lachte weer. Ze zou zich niet moeten ergeren aan haar moeder, dat wist ze. En Peter begreep het tenminste – de enige op de wereld die het begreep.

‘En heb je het leuk gehad in Venetië?’ vroeg Peter. Sinds ze terug was, hadden ze elkaar al kort over de telefoon gesproken, maar toen hadden ze allebei haast en dit was de eerste gelegenheid om hem iets over haar reis te vertellen.

Maar toen het erop aankwam, lukte het haar niet haar ervaringen in woorden te vangen. ‘Het was... prachtig,’ zei ze. ‘Met “leuk gehad” doe je het tekort. Ik heb nog nooit in mijn leven zoiets moois gezien als die stad.’

‘Heb je veel foto’s gemaakt?’

Callie schudde haar hoofd. ‘Nee. Dat zou de stad geen recht gedaan hebben. Venetië is zoveel meer dan de som van haar delen. Ik... nou ja, ik heb het gewoon in me opgenomen. Ik heb urenlang gewandeld en alles opgezogen.’ Ze dronk afwezig van haar thee, verloren in herinneringen. Ze dacht aan het lichtspel op de stenen van de San Marco, de manier waarop het gouden mozaïek van de koepels het interieur verlichtte als miljoenen piepkleine lampjes...

Peter zette zijn beker met een klap neer en deed haar

opschrikken uit haar gedachten. ‘Wat heb je voor mij meegenomen?’ zeurde hij, terugvallend op het kleinejongetjesgedrag van jaren geleden. ‘Je zei dat je iets voor me had meegenomen.’

Ze moest glimlachen om zijn gretigheid. ‘Even wachten. Laat me even m’n thee opdrinken.’

Hij pakte nog een koekje. ‘Ik hoop dat het geen glazen kat is. Een stenen trouwens ook niet.’

‘Ik moet het opzoeken. Ik denk dat ik het in de slaapkamer gelegd heb. Ik verwachtte je vandaag nog niet.’

Het was onmogelijk om boos te zijn op Peter, dacht ze terwijl ze naar het cadeautje zocht.

In haar afwezigheid had hij het zich gemakkelijk gemaakt; hij hing dwars over zijn stoel, zijn hoofd in een hoek van de hoofdsteun en zijn lange benen bungelend over de armleuning. Callies hart maakte een sprongetje, zoals altijd als ze naar hem keek: hij was zo elegant, zo verzorgd en volwassen, maar toch jongensachtig.

‘Hier,’ zei ze. ‘Een gondeliershoed.’ Callie stak het ding naar hem uit: een strohoed versierd met linten.

Peter pakte de hoed aan en zette hem zwierig schuin op zijn hoofd.

‘Dank je, zus.’ Hij grijnsde ondeugend. ‘Op het gevaar af dat ik nu net als mama klink, maar ik had liever de gondelier zelf gehad.’

Callie deed alsof ze hem verkeerd begreep. ‘Ik denk niet dat mama op de gondelier gevallen zou zijn.’

‘Heel grappig.’

‘Bovendien,’ ging ze verder op dezelfde plagerige toon, ‘wat zou Jason daarvan gezegd hebben?’

De grijns verdween van zijn gezicht en plotseling leek hij echt heel jong, veel jonger dan zijn zesentwintig jaar. ‘Nou,’ zei Peter en slikte, ‘Jason is bij me weg. Vorige week. Vertrokken met een danser van negentien.’

Callie voelde haar hart opzwellen van medelijden. ‘O Peter, wat erg.’ En ze vond het echt erg: Peter leek vriendjes net zo snel op te gebruiken als sommige mensen papieren zakdoekjes,

maar Jason was er al een paar maanden geweest, en het leek alsof ze bijna gesetteld waren samen. Peter had haar toevertrouwd dat hij hoopte op een langdurige relatie met Jason; kennelijk had Jason die hoop niet gedeeld.

Hij deed een poging te glimlachen, maar hij zag eruit als een verdrietige schooljongen wiens zakgeld gestolen was, en zijn stem trilde. ‘Dus je ziet het, zusje, het lijkt erop dat we in hetzelfde schuitje zitten, nietwaar? We zijn allebei gedumpt.’

Callie liep naar hem toe, haar armen uitgestrekt.

Aan de ene kant wilde Callie dat ze niet naar de Evensong hoefde. Zij en Peter hadden elkaar omhelsd, hun verdriet gedeeld en zelfs samen een paar tranen vergoten. Het was voor beiden therapeutisch geweest; ze vond het verschrikkelijk dat ze het moest afkappen. Maar aan de andere kant: aangezien ze ging eten bij de Stanfords, was het handig om de Evensong daartussenin te hebben om zichzelf weer onder controle te krijgen en weer in balans te komen. Peter had emoties in haar bovengehaald waarvan ze zich had voorgehouden dat ze daar klaar mee was. Nu moest ze toegeven dat dat helemaal niet zo was.

Terwijl ze neerknielde voor de gebeden haalde Callie diep adem. Ze moest door met haar leven. Ze had een nieuwe baan, een nieuw appartement en het vooruitzicht op vele nieuwe relaties als ze de mensen in de parochie beter zou leren kennen. Ze zou dankbaar moeten zijn, dankbaar dat haar leven vol beloften en mogelijkheden was. Maar ze bleef er maar aan denken dat ergens, nog geen twee kilometer hier vandaan, Adam waarschijnlijk ook de Evensong bijwoonde. En misschien wel met iemand anders aan zijn zij.

Jane Stanford was niet naar de Evensong gegaan. Nee, ze was achtergebleven om het avondeten klaar te maken. Gastvrijheid bieden was een van de algemeen aanvaarde plichten van een domineesvrouw, en dat had ze nooit erg gevonden. Al die tijd dat Brian in het ambt stond, was Jane zich voortdurend bewust geweest van haar bevoorrechte positie aan zijn zijde, en ze had de verplichtingen die de positie met zich meebracht geaccep-

teerd. Ze had van alles gedaan, de zondagsschool geleid, leiding gegeven aan de Vrouwenvereniging, het bloemschikrooster gemaakt, talloze kopjes thee geserveerd en eindeloos veel koek en scones gebakken. Ze was hoofdredacteur geweest van het parochieblaadje en had het zelf uitgetypt en vermenigvuldigd op een oude, met de hand aangedreven stencilmachine in de dagen voordat er supersnelle fotokopieerapparaten waren. Ze had Brians preken uitgetypt, waarbij ze die vaak lichtelijk verbeterde, hopend dat hij het niet zou merken. Door de jaren heen had ze vaak als surrogaatpastor gefungeerd, luisterend naar de gefluisterde bekentenissen en schuldige tranen van mensen die te bang waren voor de dominee of te veel ontzag voor hem hadden om met hem zelf te praten. Iedereen wist dat iets wat je tegen de vrouw van de dominee vertelde alleen hem ter ore zou komen, en niemand anders.

Het was een hoge roeping, domineesvrouw zijn. Er waren natuurlijk momenten dat je er allemaal genoeg van had, dat je wilde dat je huis van jezelf was en geen verlengstuk van de kerkzaal. Er waren tijden dat het onmogelijk leek om toe te komen met het karige maandloon van een dominee, om iedere avond eten op tafel te zetten en toch genoeg geld over te houden voor alle andere dingen – want in tegenstelling tot veel domineesvrouwen schepte Jane er een eer in dat ze nooit buitenshuis had gewerkt. Maar toen Jane Brian had leren kennen, al die jaren geleden, toen hij nog kandidaat was en zij net met haar secretaresseopleiding was begonnen, had ze vanaf het begin besloten dat dat was wat ze wilde: getrouwd zijn met Brian, en alles beleven wat erbij hoorde als je de vrouw van een geestelijke in de Church of England, de Anglicaanse Kerk, was. Langer dan een vluchtig moment had ze nooit spijt gehad van die keuze.

Maar vanavond voelde Jane zich een beetje neerslachtig. Ze hield zichzelf voor dat dat geen wonder was. Ze had de afgelopen weken non-stop gewerkt voor de jongens, die naar de universiteit gingen. Ze had zich ervan verzekerd dat ze alles hadden wat ze mee moesten nemen en dat het allemaal goed ingepakt en in goede staat was. Het was ook een hele aanslag op

hun budget geweest, al die dingen die op het laatste nippertje nog voor hen gekocht moesten worden. Ze wist dat dat altijd het probleem was met een tweeling: de aanslagen op het budget kwamen onvermijdelijk in tweeën. Als Charlie nieuwe sportschoenen nodig had, had Simon ze ook nodig, en hetzelfde ging nu op voor collegegeld en boeken. Voor het eerst sinds ze getrouwd was, had Jane er serieus over gedacht een baantje te zoeken, om deze dure grap, twee zoons die naar Oxford gingen, te kunnen financieren.

Maar toen ze er tegen Brian over begonnen was, was die geschokt geweest. 'Dat kun je nu niet doen,' had hij gezegd. 'Niet na al die tijd. Ik bedoel, wie moet er dan voor mij zorgen?' Toen had hij haar omhelsd. 'We redden het wel, Janey. Jij redt het wel. Dat lukt je altijd.'

Dus dat was dat geweest. En ze had het gered.

Jane was er altijd trots op geweest dat ze in korte tijd een redelijk maal voor gasten in elkaar kon draaien; het was een kunststukje dat ze met enige regelmaat moest vertonen. Gewoonlijk was het geen probleem, met verstandig gebruik van dingen uit de diepvries en haar voorraad blikken in de provisiekast. Maar op dit ogenblik was de voorraad in zowel de provisiekast als de diepvries enigszins uitgeput. Het was niet zo handig van Brian geweest om de nieuwe hulp priester vanavond voor het eten uit te nodigen, juist vanavond. Ze kon de vrouw moeilijk geroosterd brood met witte bonen voorzetten.

Er lag een pak spaghetti in de kast. Maar wat moest ze erbij serveren? Jane liet zich op haar knieën zakken en begon dingen uit de diepvries te trekken. Helemaal achterin deed ze een gelukkige ontdekking: een bakje waar 'bolognesesaus' op stond. Het was een overblijfsel van een maaltijd met de gemeente een paar maanden geleden, toen er veel te veel eten was gemaakt. Er was nog van alles over. 'Neem jij het maar mee, Jane,' hadden de andere vrouwen in het kookteam aangedrongen. 'Jij moet die jongens te eten geven, en Father Brian.' Dus had Jane een schap van de diepvries gevuld met plastic bakjes, en ze hadden spaghetti bolognese gegeten tot de jongens het spuugzat

waren. Dit ene restant van hun overvloed was aan haar aandacht ontsnapt, en Jane was blij met deze meevaller. Het was niet erg als de smaak niet meer op z'n best was. Er lag nog een hompje kaas in de koelkast, en als ze dat eroverheen raspte zou het misschien niet opvallen.

‘Zin in een biertje, kerel?’ Neville Stewart bleef even staan bij het bureau van zijn collega Mark Lombardi.

‘Oké, Nev.’ Mark keek naar hem op, even afgeleid van zijn papieren. ‘Ik ben bijna klaar.’

Ze behoorden tot het handjevol politiemensen dat op de vroege zondagavond nog op het bureau was. Ze hadden allebei geen dienst, maar hadden zo hun eigen redenen waarom ze gekomen waren, en dit leek het goede moment om hun activiteiten stop te zetten en samen op zoek te gaan naar een vloeibare verfrissing.

Neville Stewart was een Ier. Zijn naam, die zo duidelijk afkomstig was van de oostkant in plaats van de westkant van de Ierse Zee, was een bron van vermaak en soms zelfs hilariteit onder de Engelsen. Maar in Dublin, waar hij was opgegroeid, was het bijna een aansporing om erop los te slaan. ‘Ik zou je niet kunnen vertellen hoe vaak ik verrot ben geslagen vanwege m'n naam,’ had hij Mark eens verteld. ‘Al heel vroeg wist ik dat er maar twee dingen waren die ik eraan kon doen: mijn naam veranderen, of weggaan uit Ierland.’ Londen was een veilig toevluchtsoord voor hem gebleken, en hij had zich heel goed aangepast, ondanks de Ierse zangerigheid in zijn stem, die hij niet kwijtraakte, en zijn voorliefde voor Guinness. Hij naderde nu de veertig en was in de gelederen van de recherche opgeklimmen tot inspecteur, en een goeie ook. Hij hield zich bezig met zware criminaliteit.

Mark Lombardi was een paar jaar jonger – net dertig geweest. Hij was brigadier en zijn functie bij de recherche was familierechercheur. Hij was geboren en getogen in Londen, maar zijn ouders kwamen uit Italië en hij was trots op zijn Italiaanse *roots*.

Ze voelden een natuurlijke verwantschap met elkaar, niet in het minst vanwege hun niet-Engelse achtergrond, en ze gingen vaak samen iets drinken als hun rooster het toeliet. Deze drinksessies gingen soms veel langer door dan de bedoeling was, maar in tegenstelling tot veel van hun collega's hadden ze allebei niemand die thuis op hen zat te wachten – geen vrouw, geen vriendin – dus het maakte niet uit, als ze voor hun volgende dienst maar weer in vorm waren.

De pub waar ze vaak kwamen was een anonieme plek zonder karakter, maar hij had de goede eigenschap dat hij vlak bij het politiebureau lag, en het bier was er een paar cent goedkoper dan in de chiquere pubs. Bovendien hadden ze er Guinness van de tap.

‘Het is mijn beurt om te betalen, denk ik,’ zei Neville. Mark ging een tafeltje zoeken en een paar minuten later kwam Neville eraan met een pint Guinness in de ene hand en een Peroni in de andere. Hij deed zijn uiterste best om geen enkele kostbare druppel te verliezen.

‘Zo,’ zei Neville, nadat ze eerst een paar verfrissende slokken hadden genomen, ‘ik heb je nog niet gezien sinds je terug bent uit Italië. Heb je het goed gehad?’

‘Prima. Ik geniet altijd van Venetië.’

‘En met je oma ging het goed?’

‘Buitengewoon,’ zei Mark. ‘Ze is al in de tachtig, maar ze is heel gezond. Ze doet nog elke dag haar eigen boodschappen.’

‘Zit ze je nog steeds op je nek dat je een vrouw moet zoeken?’

Marc haalde zijn schouders op en knikte. ‘Dat zal ze niet opgeven. En natuurlijk probeert ze me steeds te helpen – iedere keer als ik er ben, komt ze met een paar jonge vrouwen op de proppen die ik dan beslist moet ontmoeten. Het is mijn plicht, zegt ze. Mijn plicht aan *la famiglia*.’

‘Dat klinkt net als mijn oma,’ zei Neville meevoelend. ‘Maar in Ierland verwacht niemand van een kerel dat hij trouwt voor z'n veertigste. Iedereen weet dat de sapstroom dan pas op gang komt.’

Mark, die net een slok van zijn bier nam, proestte en ver-slikte zich. Toen hij weer op adem was gekomen, zei hij tegen zijn vriend: ‘Dan heb je niet veel tijd meer. Over een paar jaar word je veertig. Dan zijn er geen excuses meer.’

‘Herinner me er niet aan,’ kreunde Neville.

Neville stond niet afwijzend tegenover vrouwen; verre van dat. Hij stond onder zijn collega’s bekend om zijn succes bij de dames. Aangezien hij gezegend was met een grote dosis charme en bovendien bovengemiddeld knap was, had hij elke vrouw kunnen kiezen die hij wilde. Maar hij proefde liever van hun goede eigenschappen – die vrijelijk werden aangeboden – dan dat hij iets blijvends met iemand begon. ‘Ik ben er gewoon nog niet klaar voor om me te settelen,’ was zijn mantra. En tot dus-ver was hij daarmee weggekomen.

‘Laten we het over iets anders hebben,’ zei Neville, waarna hij de helft van zijn glas in één teug achteroversloeg. ‘Wat deed je vanmiddag achter je bureau? Ik dacht dat je vrij was tot mor-gen.’

‘Om eerlijk te zijn had het iets te maken met mijn bezoek aan Italië.’ Mark volgde Nevilles voorbeeld en nam een grote slok, zich ervan bewust dat het volgende rondje voor hem was en dat Neville al snel toe zou zijn aan een tweede Guinness. ‘Ik moest wat administratie afwerken. Het bleek dat er een kerel in het vliegtuig zat die zijn vrouw in Venetië had koud gemaakt, en dacht dat hij daarmee weg kon komen.’

‘O, daar heb ik iets over gehoord.’ Neville veinsde een blik van professionele interesse.

‘Het gebruikelijke verhaal, zo lijkt het. De weg vrijmaken voor een andere vrouw. Zijn Italiaanse vriendin kwam mee te-rug met hem op het paspoort van zijn vrouw.’

‘Dan lijkt het erop dat de mensen bij de douane hun werk niet goed hebben gedaan,’ gromde Neville.

‘Ik weet zeker dat ze enorm op hun donder hebben gekre-gen, als dat een troost voor je is.’

‘Maar hoe is hij gepakt? Als ze door de douane zijn geko-men?’

Mark dronk zijn glas leeg. ‘Dat is een lang verhaal, dat ik het beste bij een tweede biertje kan vertellen. Zal ik er nog een voor je halen?’

De Evensong was voorbij; in de sacristie ont deden voorganger en hulp priester zich van hun superplies en soutanes. ‘Zal ik me thuis even omkleden?’ vroeg Callie.

‘In burger? O, dat is niet nodig,’ verzekerde Brian Stanford haar. ‘Kom maar met mij mee. Jane wacht vast al op ons.’

Het was maar een klein stukje lopen, maar de wind was koud en Callie had niet zo’n warme ambtelijke cape om zoals Brian die droeg. Ze was blij toen ze bij de pastorie kwamen, met zijn belofte van behaaglijkheid.

Maar die warmte was relatief, aangezien de verwarming nog maar net was aangezet. Brian verontschuldigde zich en voegde eraan toe: ‘Als het aan Jane lag, zouden we de verwarming helemaal niet aandoen tot eind oktober, wat voor weer het ook is. Ze zegt altijd dat ik geen idee heb hoe duur stookolie is.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘En ik ben bang dat ze gelijk heeft – ik maak me niet druk om dat soort dingen. Ik laat het allemaal aan haar over.’

Op dat ogenblik verscheen Jane met een schaalje chips. ‘Wilt u iets drinken, mevrouw Anson?’ vroeg ze. ‘Wijn? Sherry? Een sapje?’

Brian kwam tussenbeide voordat Callie kon antwoorden. ‘Zal ik een fles wijn openmaken?’

‘Het is zo aardig dat jullie me hebben uitgenodigd,’ zei Callie impulsief. ‘Ik hoop dat ik niet tot last ben.’

‘Het is ons een genoegen, mevrouw Anson,’ zei Jane zonder hartelijkheid.

‘O, alsjeblieft, noem me Callie. Dat doet iedereen.’

Jane leek haar scherp op te nemen. ‘Een aparte naam.’

Ze was eraan gewend het uit te leggen. ‘Ik heet eigenlijk Caroline,’ zei ze. ‘Maar toen we nog klein waren, kon mijn broertje de “r” niet uitspreken. Dus sindsdien word ik Callie genoemd.’

Brian kwam uit de keuken met een fles rode wijn en drie glazen. ‘Kijk eens aan,’ kondigde hij opgewekt aan. ‘Daar zullen we het warm van krijgen.’

‘Mevrouw Anson – Callie – vertelde me net over de herkomst van haar interessante naam,’ zei Jane tegen hem, en toen wendde ze zich weer tot Callie. ‘Heb je nog meer familie? Andere broers en zussen?’

‘Nee, één broer maar. We schelen vier jaar, maar we zijn altijd heel close geweest. Hij woont net over de rivier, in Southwark.’

‘En je ouders?’

Callie had het gevoel alsof ze aan een kruisverhoor werd onderworpen. ‘Mijn vader is een paar jaar geleden overleden. Hij was rijksambtenaar, in Whitehall. Mijn moeder woont nog steeds in Londen.’ Ze deed een poging verdere vragen te ontwijken. ‘Ik begreep dat jullie twee zoons hebben.’

Jane was zichtbaar vertederd. ‘Ja. Een tweeling. Hele slimme jongens, allebei. Ze zijn net vertrokken naar Oxford voor hun eerste trimester. Charlie doet theologie aan Oriel, en Simon rechten aan Christ Church.’

‘Jullie zullen wel heel trots zijn,’ zei Callie. Dat was in ieder geval veilig om te zeggen.

‘O, ja,’ stemde Brian in, terwijl hij Callie een glas aanreikte en naast zijn vrouw op de bank ging zitten. ‘Proost, Callie.’ Hij hief zijn glas. ‘Op een succesvol partnerschap bij All Saints.’

‘Proost.’

Jane leek niet al te blij met de toast; ze trok haar wenkbrauwen op naar Brian en nam een slok wijn. ‘Ik heb ons huwelijk altijd gezien als een partnerschap,’ zei ze tegen Callie, bijna uitdagend.

‘En dat is het ook,’ verzekerde Brian haar. Hij sloeg een arm om haar schouders en drukte haar even tegen zich aan. ‘Je weet dat ik het zonder jou absoluut niet zou redden, lieverd.’

Callie observeerde hen, een echtpaar van middelbare leeftijd, tevreden met elkaar: Brian met zijn zandkleurige, wijkende hardos en prominente neus, en Jane, een typische domineesvrouw, gedrongen, in haar oude Laura Ashley-rok, met haar

ronde gezicht, bril en donkere haar dat uit haar gezicht in een sprietige paardenstaart was gebonden. Een team, afhankelijk van elkaar. Wat voor partnerschap zouden zijzelf en Adam gehad hebben over een jaar of vijftien, twintig? Ze wilde er niet aan denken...

Maar Jane stelde de volgende vraag al. ‘Wat heb je voor je wijding gedaan? Brian is natuurlijk regelrecht van de universiteit naar het Seminarie gegaan – dat deed iedereen in die tijd. Maar ik geloof dat ze tegenwoordig willen dat de kandidaten eerst op een ander vlak carrière maken.’

Callie was dankbaar dat ze aan iets anders dan Adam kon denken. ‘Om eerlijk te zijn, toen ik op de universiteit zat, heb ik er nooit aan gedacht om in te treden. Ik ging eigenlijk niet zo vaak naar de kerk. Ik was zelfs niet eens echt op de hoogte van de discussies over de vrouw in het ambt.’

Brian leek geïnteresseerd. ‘Wat is er dan gebeurd?’

‘Nou, ik werd net als mijn vader rijksambtenaar. Het was een leuke baan. Ik deed mijn werk met plezier. Toen... nou ja, toen werd mijn vader ziek. Kanker.’ Nu werd het pijnlijk; ze vertelde de rest van het verhaal zo snel en zakelijk als ze kon: hoe ze tijdens zijn ziekte de ziekenhuispastor, Frances Cherry, had leren kennen en waarderen; hoe het respect was uitgegroeid tot een hechte vriendschap; hoe Frances haar na de dood van haar vader had geholpen haar roeping voor het priesterschap te ontdekken en haar op het pad had gezet dat naar de wijding had geleid.

‘Dus dat is het,’ zei ze. ‘Voordat ik Frances ontmoette, wist ik niet eens dat vrouwen priester konden worden. Daarna wist ik dat ik het moest doen.’

En toen, bij het tweede glas wijn, kwam de vraag die ze had moeten verwachten, maar dat deed ze niet.

‘Heb je al een datum vastgesteld?’ vroeg Jane.

‘Een datum?’ herhaalde Callie niet-begrijpend.

‘Voor je bruiloft. Brian vertelde me dat je verloofd bent met een andere kandidaat. Ik geloof dat hij de nieuwe hulp priester is bij Christ Church, nietwaar?’

Het was alsof Callie een klap in haar gezicht kreeg en even deed het zo'n pijn dat ze geen lucht meer kreeg. Natuurlijk wist Jane over Adam, realiseerde ze zich. Ze had Brian alles over hem verteld bij hun eerste gesprek. Ze had uitgelegd dat het een van de redenen was waarom ze zo graag hulp priester bij All Saints wilde worden, in de parochie die grensde aan die van Adam. Over een jaar of zo, had ze hem verteld, als ze allebei gesetteld waren in hun parochies, zouden ze trouwen.

O God, o God, hamerde het in haar hoofd. Was Adam nu maar niet juist naar die parochie gegaan...

De stilte werd pijnlijk terwijl Callie naar haar stem zocht en naar iets om te zeggen. Toen ze eindelijk sprak, was de stem minder beverig dan ze had gevreesd. 'Ik ben bang dat dat niet meer doorgaat,' zei ze. 'Het is uit. We zijn... van gedachten veranderd.'

'O,' zei Jane en kneep haar ogen tot spleetjes. 'O, dat spijt me.'

Op de een of andere manier lukte het Callie de avond door te komen. Ze zou het met Brian wel kunnen vinden, besloot ze – hij was best aardig, zij het een beetje sullig. En Jane?

Gelukkig, dacht ze, hoefde ze niet met Jane samen te werken, in ieder geval niet rechtstreeks. Jane was erg beleefd tegen haar geweest, maar er was iets waar ze niet direct de vinger op kon leggen...

Toen Callie de deur van haar appartement openmaakte, werd ze onverwacht overvallen door een gevoel van verlatenheid bij de leegheid ervan. Het was onnozel – ze had al eerder alleen gewoond, en dat had ze nooit erg gevonden. Maar nu verlangde ze naar een levend wezen – een hond, of zelfs maar een vogel of een goudvis – om haar te verwelkomen. Ze vocht tegen de brok in haar keel, liep naar de telefoon en keek of er berichten waren achtergelaten. Er waren er drie.

Niet Adam, zei ze tegen zichzelf, terwijl ze tegen beter weten in hoopte dat een van de berichten toch van hem zou zijn. Zelfs als hij niet belde om te zeggen dat hij van gedachten was

veranderd en dat hij inzag hoe fout hij was geweest, zelfs als hij alleen maar hallo wilde zeggen en wilde weten hoe het met haar ging...

Het eerste bericht was van Frances Cherry. ‘Ik wilde alleen maar weten hoe je eerste zondag ging,’ zei haar vriendin. ‘En ik wil het even met je hebben over de vergadering van het decanaat. Bel me morgenochtend maar even als je kunt. Ik ben tot het eind van de ochtend thuis.’

Het tweede bericht was van Peter. ‘Goed om je vanmiddag te zien, zus,’ zei hij. Gek, dacht Callie – niet voor het eerst – dat degene die verantwoordelijk was voor haar bijnaam haar nooit iets anders dan ‘zus’ noemde. ‘Ik hoop dat ik niet te sentimenteel was. Bel me, wanneer dan ook. En trouwens, naar mijn bescheiden mening ben je beter af zonder hoe-heet-hij-ook-alweer. Ik heb nooit gevonden dat hij goed genoeg was voor jou.’

Callie veronderstelde dat hij dat zei om haar op te peppen. Terwijl ze haar adem inhield, drukte ze op de toets om het laatste bericht te beluisteren. Langzaam liet ze haar adem ontsnappen toen ze zich realiseerde dat de mannenstem niet van Adam was. ‘Dit is Mark,’ klonk het en toen was het even stil. ‘Je weet wel – Mark, Marco, van het vliegtuig uit Venetië. Je gaf me die tip over meneer Hawkins en zijn vrouw, en ik dacht dat je wel zou willen weten wat er gebeurd is. Hier is mijn nummer.’

Callie schreef het op, en merkte tot haar verrassing dat haar hart opeens sneller sloeg.